

ἀμαλαγιά ἡ, ἀμαλαγία Κύθηρ. ἀμαλαγιά Ἄνδρ. Ἡπ. Κρήτ. Κύθν. Μῆλ. Πάρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σάμ. Σέριφ. Σίφν. Σύρ. Τήν. Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀμαλαῖα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀμελαγιά Σίφν. ἀμαλαγή Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. ἀναμαλαγιά Χίος ἀνεμαλαγιά Κάρπ. Νίσυρ. Χίος (Νένητ.) ἀνεμαλαῖα Κάρπ. ἀνιμαλαῖα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμάλαγος, παρ' ὃ καὶ ἀνεμάλαγος, δι' ἃ ἰδ. ἀμάλαχτος. Ὁ τύπ. ἀμαλαγῆ ἐκ τοῦ πληθ. ἀμαλαγῆς.

Α) Κυριολ. 1) Νομή ἀνέπαφος καὶ δὴ βρίθουσα χόρτου ὡς μὴ εἰσελθόντων ζώων, βοσκή ἀπάτητος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Νίσυρ. Πάρ. Σίφν. Στερελλ. (Ἀκαρναν. κ. ἀ.) Χίος — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. : "Ὁλο 'ς τὸ ἀμαλαγῆς τὰ πααίνεις τὰ χτήματά σου καὶ γὰρ ταῦτο εἶναι παχρὰ Μῆλ. Τὰ ζῶα ἠδὲν ἀμαλαῖα Ζαγόρ. κ. ἀ. "Εδесе τὸ βασταγὸ εἰς τὲς ἀμαλαγῆς (βασταγὸ = ὄνον) Κύθηρ. 2) Ὁ μετὰ τὸν θερισμὸν μεστός καλάμης ἀγρός Ἡπ. Σύρ. Χίος : Τό 'χω ἀκόμη ἀμαλαγιά τὸ χωράφι Σύρ. 3) Τροφή ἀθικτος, ἐπὶ τροφῆς ἀνθρώπου Κρήτ. 4) Τόπος ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ τῇ θαλάσσει ἔχων τι ἐν ἀφθονίᾳ, οἶον δένδρα, ἰχθύς κττ. Σέριφ. Σύρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : "Ἡ ξέρα εἶναι ἀμαλαγιά (ὁ σκόπελος ἔχει ἀφθονίαν ἰχθύων) Σέριφ. Τ'ν ἔρριξι μέσα οἱ νιὰ ἀμαλαῖα ἀπὸν ἔλατα κὶ τὴν σκέπασι ἀπ' 'πάν' (ἐνν. τὴν γυναικα. Ἐκ παραμυθ.) Αἰτωλ.

Β) Μεταφ. 1) Πλησμονή ἐδεσμάτων Στερελλ. (Ἀκαρναν.) : Ἀμαλαῖα βόηκαμι σήμιρα κὶ φάγαμι καλά.

2) Ἀφθονία κληρονομίας Ἡπ. 3) Τόπος ἔρημος Σίφν. β) Ἡσυχία Σάμ. Σίφν. Χίος (Νένητ.) Συνών. καταλαγιά. γ) Ἐλλειψις, στέρησις τινοῦ (ἐκ τῆς σημ. τῆς ἡσυχίας καὶ ἀπραξίας ἐν τῷ ἐμπορίῳ προέρχεται ἡ σημ. τῆς ἐλλείψεως) Σάμ. : Ἀμαλαγιά ἔχονμι 'ς τὰ πιπόμενα. 4) Εὐκαιρία κατάλληλος, ἔκτακτος περιπτώσεως Κάρπ. Κύθν. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύρ. Τήν. Χίος : Βρίσκω ἀμαλαγιά Σύρ. Τήν. Χίος : Ἀμαλαγιά μοῦ 'ρτε (ἐν καιρῷ εὐθέτῳ ἐγινέ τι χάριν ἐμοῦ) Σάμ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμαλαγιάδες καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Πβ. ἀμαλαγιάδα.

ἀμαλαγιάζω Ἡπ. ἀμαλαῖάζω — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀμαλαῖάζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμαλαγιά.

1) Βόσκω ζῶα δι' ἀφθόνου νομῆς Ἡπ. Στερελλ. Αἰτωλ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. : Ποῦ τὰ πῆις κὶ τ' ἀμαλαῖασις σήμιρα τὰ πρόβατα ; Αἰτωλ. Θ' ἀμαλαῖαζα τὰ πρόβατά μ', ἂν εἶχα λ'βάδ' αὐτόθ. 2) Προορίζω ἀγρόν τινα ὡς ἀμαλαγιάν Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τό 'χον ἀμαλαῖασμένου τοῦ λ'βάδ' (ἦτοι ἀβόσκητον).

ἀμαλαγιάτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεμαῖάτικος Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμαλαγιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖατικός.

Ἐν τῇ ποιμενικῇ γλώσσῃ ἐξαίρετος, ἐπὶ χόρτου : Ἀνεμαῖάτικο φαεῖ. Συνών. ἀμάλαχτος 1 ε.

ἀμαλάκιστος ἐπίθ. Ἰκαρ. — Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαλακιστός <μαλακίζω. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ δηλοῖ τὸ μεταγν. οὖς. ἀμαλακιστία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σόμ.

Ὁ ἔχων τὸ κέλυφος, ἀλέπιστος, ἐπὶ ξηρῶν καρπῶν, οἶον καρῶν, ἀμυγδάλων κττ. (ἀρχικὴ σημ. θὰ ἦτο ἡ τοῦ μὴ γενομένου μαλακοῦ) ἐνθ' ἀν. : Ἀμαλάκιστο καρῶδι Ἰκαρ. Συνών. ἀγλούπιστος 1, ἄγλυφτος 1, ἀκαθάριστος, ἀξεφλούδιστος.

ἀμαλάκωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. — Λεξ. Δεῖκ Γαζ. (λ. ἀτέ-ραμνος) Λάουνδ. ἀμαλάκουντος Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαλακωτός <μαλακώω.

Ὁ μὴ γενόμενος μαλακός, ἀμάλακτος, ἄτεγκτος.

ἀμάλᾱστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀμάλᾱγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαλᾱστός <μαλᾱλᾶζω.

Ὁ μὴ παθὼν μάλᾱν, δηλ. ἀφροδίσιον νόσημα.

ἀμάλαχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) ἀμάλαχτος βόρ. ιδιῶμ. ἀμάλαγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) Ρόδ. Τήν. ἀμάλαγος βόρ. ιδιῶμ. ἀμάλαος Ἡπ. Κάρπ. Κῶς Μῆλ. Σίφν. Σύμ. Σύρ. ἀμάουας Νάξ. (Φιλότ.) ἀνεμάλαγος (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,273).

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀμάλακτος. Ὁ τύπ. ἀμάλαγος καὶ μεσν. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 4 (1892) 470 καὶ ΜΝΕ 2,109 καὶ ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 195 κέξ. Διὰ τὸ ἀνεμάλαγος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ μὴ μαλαχθεὶς, συνήθως ἐπὶ τυροῦ Ἄνδρ. : Ἀφῆσε τὸ τυρὶ ἀμάλαχο (ἐπὶ εἵδους τυροῦ μαλασσομένου). Πβ. ἀζύμωτος Α 1. 2) Ἀθικτος, ἀνέπαφος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) : Φαεῖ ἀμάλαγο Κρήτ. Σῦκα ἀμάλαγα ! Ζάκ. Οὐλα τὰ μῆλα ἐπίασεν, ἔναν ἀμάλαχο 'κ' ἐπέλεκεν (δὲν ἄφησε) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἔτοι ἀνεβοκατέβαιναν οἱ ἀμάλαγοί της κόρφοι Ἡπ.

Τὸν κόρφο τὸν ἀμάλαγο, τ' ἀμάλαγο κορμί σου αὐτόθ.

Πιτσούνι μου ἀνεμάλαγο καὶ δροσερό μ' ἀπίδι

ἀγν. τόπ. β) Εὐπαθὴς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Εἶναι ἀμάλαγους οὐ καπνὸς (ὁ καπνὸς δὲν πρέπει διὰ τὴν ξηρότητα νὰ θιχθῇ) Αἰτωλ. γ) Πληθ. τὰ ἀμάλαγα οὖς, τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρὸς Στερελλ. Συνών. ἀμαρτωλά (ἰδ. ἀμαρτωλός).

δ) Ἀγνός, ἐπὶ παρθένου Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Ρόδ. Σύμ. κ. ἀ. : Κόρη ἀμάλαγη Κρήτ. Ἀμάλαη θυγατέρα Ἡπ. Ἀμάλαγα κοράσια Κρήτ. Συνών. ἄγγιαχτος 3, ἄγγιχτος 3, ἀγνός Α 1, ἀμάκ-κωτος 2. ε) Ὁ καθαρός εἰς τὰ ἐνδύματα Κρήτ. ς) Ἐξαίρετος Σύμ. : Σφοδρία ἀμάλαα. Συνών. ἀμαλαγιάτικός. 3) Καθαρός, ἀπεφθός, ἀμιγής, ἐπὶ χρυσοῦ καὶ κηροῦ Θήρ. Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κρήτ. Κύθν. Μῆλ. κ. ἀ. : Ἀμάλαγο χρυσάφι Κρήτ. Κερὶ ἀμάλαγο Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. καθαρός. 4)

Ὁ μὴ βοσκηθεὶς, ἀβόσκητος, ἐπὶ χόρτου, τόπου κττ. Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ. ἀ.) Κύθν. Κῶς Μῆλ. Νάξ. (Φιλότ.) Σίφν. Σύμ. : Χορτάρειν ἀμάλαο Σύμ. Ἀμάλαα χόρτα Κάρπ. Τόπος ἀμάλαος Σύμ. Τὰ πρόβατα ἐκεῖ ποῦ τὰ πῆε εὐρήκανε βοσκαρὰ ἀμάλαγη κ' ἐβοσκηθήκανε καλὰ Ἐμπαρ. Ἀράπη ἀμάλαη (ἀράπη = καλάμη). 5) Ὁ περιέχων θηρεύματα, ἐπὶ τόπου Κύθν. Σύμ. : Ἀλήθεια, ἐφέρα καὶ πολλὰ, γαίτ' ἐπῆα σὲ τόπον ἀμάλαο Σύμ. 6) Ἀτρύγητος, ἐπὶ ἀμπέλου Κύθν. 7) Ὁ μήπω συνηθίσας

εἰς ἐργασίαν, ἐπὶ ζῶντι Σῦρ. — Λεξ. Αἰν.: Ἀμάλαο πουλάρι Σῦρ. 8) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἐγγίση τις, διότι ὀργίζεται ἐξ ἐλαχίστης ἀφορμῆς, εὐέξαπτος, εὐερέθιστος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὴν τὸν πειράης, εἶναι ἀμάλαους. Συνών. ἄγγιαχος 4, ἄγγιχος 4. 9) Ὁ μὴ διαστραφείς ὑπὸ πονηρίας, εἰλικρινῆς Κρήτ. κ. ἀ.: Ἀμάλαγος ἄθροπος εἶναι ἀκόμη Κρήτ. 10) Τὸ θηλ. ἀμάλαχτη ὡς οὖς., εἶδος παιδιᾶς Εὐβ. (Λίμν.)

ἀμαλέζωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαλέζωτος <μαλέζωνω.

Ὁ μὴ φαγὼν μαλέζει, ἦτοι εὐτελὲς ἔδεσμα ὕδαρες τὴν σύστασιν ἐξ ὕδατος καὶ ἀλεύρου: Ἀμαλέζωτον ἔν' τὸ σκυλλίν.

ἀμάλλιαστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀμάλλιαστους βόρ. ιδιώμ. ἀμάλλιαγος σύνηθ. ἀμάλλιαγους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μαλλιαστός <μαλλιάζω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἔχων τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ σώματος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων κοιν.: Ἀμάλλιαγος εἶναι ἀκόμα (ἐπὶ νέου στερουμένου ἔτι τῆς ἐφηβικῆς τριχώσεως) Κορινθ. Ἐλάτε ὅλ-λοι, μαλλιαροὶ τοῖς ἀμάλλιαστοι! (σκωπτικῶς) Χίος (Καρδάμ.) || Γνωμ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ ἀπὸ μαλλιαρὴ γυναικα καὶ ἀπὸ ἀμάλλιαστου ἄδρα (οἱ τοιοῦτοι θεωροῦνται κακεντρεχεῖς καὶ ὀργίλοι) Σάμ. || Αἰνιγμ. Μὴ μὴτέρα μαλλιαρὴ γυνῆ πιδὶ ἀμάλλιαστου καὶ τ' ἀμάλλιαστου πιδὶ γυνῆς μὴτέρα μαλλιαρὴ (ὄρνις καὶ ψὸν) Θράκ. (Αἰν.) Ἀπιαστός, ἀμάλλιαστος καὶ ἀψαλιοκούρευτος (ὄφις. ἀψαλιοκούρευτος ἀντὶ ἀψαλιδοκούρευτος) Χίος.

β) Ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτερά, ἄπτερος, ἐπὶ πτηνῶν κοιν.: Ἀμάλλιαγο πουλλὶ σύνηθ. || Αἰνιγμ.

Ἀσφαχτον καὶ ἀμάλλιαστου πουλλὶ μαγειριμένον

(τὸ ἐντὸς τοῦ κυάμου γεννώμενον ἔντομον) Λέσβ. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη χόρτον, ἐπὶ τόπου Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) Σύμ.: Ἡ γῆς εἶναι δῶ ἀμάλλιαγη Κλουτσινοχ.

Β) Μεταφ. 1) Πτωχός, δυστυχὴς Πελοπν. (Λακων.): Αὐτὸς εἶναι ἀμάλλιαγος. 2) Ὁ μὴ γνωρίζων τι, ἄπειρος, ἀδαὴς Κεφαλλ.

Πβ. ἄμαλλος, ἀμάλλωτος, ἄτριχος.

ἀμαλλος ἐπίθ. Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.) Λαρδαν. Ζάκ. Θράκ. (Γέν. Καλλιπ. Σαρεκκλ.) Μεγίστ. Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἄμαλλους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Ἰμβρ. Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. Σαρμουσ. κ. ἀ.) ὁμαλλους Μακεδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄμαλλος.

1) Ὁ ἐστερημένος τριχῶν, ἄτριχος, φαλακρὸς ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἡδραν ἔ ἄμαλλες μαλλιά το' ἔ ἄπλυτες σαπούνια,
ἠδραν το' ἔ ἀμανίκωτες μανίτσες το' ἔφορέσαν

(ἐπὶ ἀνθρώπων ἀναξίων ἢ κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως ἀπροσοδοκῆτως πλουτησάντων ἐκ κληρονομίας ἢ ὅπως δὴ ποτε ἄλλως) Μεγίστ. || Αἰνιγμ. Ἀμαλλος μαλλὶ δὲν ἔχει, κόλο ἔχει, οὐρὰ δὲν ἔχει (βάτραχος καὶ ψόν. Τὸ αἰνιγμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ) Λαρδαν. Ἀμαλλους μαλλὶ δὲν ἔχ' καὶ τρυπᾷ τ' γῆ καὶ βγαίν' (κοχλίας) Καταφύγ. 2) Μεταφ. πτωχὸς Μεγίστ.

Πβ. ἀμάλλιαστος, ἀμάλλωτος, ἄτριχος.

ἀμάλλωτος ἐπίθ. Μεγίστ. ἀμάλλουτους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μαλλωτός.

1) Ὁ μὴ ἔχων τρίχας, ἄτριχος. 2) Ὁ μὴ ἔχων πτερά, ἄπτερος.

Πβ. ἀμάλλιαστος, ἄμαλλος, ἄτριχος.

ἀμάλωτος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. Μακεδ. κ. ἀ. — Λεξ. Κομ. Γαζ. (λ. ἀψευγῆς) Λάουνδ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μαλωτός <μαλώωνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Παθ. ὁ μὴ ἐπιπληχθεὶς Μακεδ. κ. ἀ. — Λεξ. Κομ. Γαζ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ.: Κάνενα δὲν ἀφίνει ἀμάλωτο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ φιλονικήσας πρὸς τινα Ἡπ.: Εἴμαστε ἀμάλωτοι (δὲν ἐφιλονίκησαμεν, εἴμεθα φίλοι).

ἀμάν ἐπιφών. κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ. Τελμ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἀ.) ἀμάνι Καππ. (Φάρας.) Κρήτ. Νίσυρ.

Τὸ Ἀραβοτουρκ. aman.

Ἐπιφώνημα ἐκφράζον 1) Λύπην καὶ δυσφορίαν καὶ λεγόμενον ἀντὶ τοῦ: ἔλεος! πρὸς Θεοῦ! κττ. κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ. Τελμ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἀ.): Ἀμάν, ἀφέντη, σῶσε με! Ἀμάν, βρὲ παιδιμά, δὲ βαστῶ πγά! Ἀμάν γιὰ τὸ Θεό! Ἀμάν, ἀφέντη μου, σ'χώρα με, δὲν τὸ ξανακάνω! Κάνει ὁ κόσμος ἀμάν γιὰ λάδι - γιὰ ψωμί κττ. (λέγει ὁ κόσμος ἀμάν! πρὸς Θεοῦ! στερούμενος ἐλαίου, ἄρτου κττ.) κοιν. Οὐφ ἀμάν ἀμάν κ' ἐσύ! (ἐπὶ δυσφορίας) Πόντ. (Τραπ.) Ἀμάν, ἐσύ πα, τὴν ψή μ' ἐξέγκες! (πρὸς Θεοῦ καὶ σύ, ἔβγαλες τὴν ψυχὴν μου, ἦτοι μὲ ἐτυράνησες πολὺ!) Κοτύωρ. || Φρ. Πέφτω ἀμάν (ἰκετεύω θερμῶς) Ἡπ. || Ἀσμ.

Ἀμάνι, πῶς τὸ ἀρέγομαι, μικρὴ μου, τὸ ὁμορφιές σου, ὅδε προβαίονης ἔς τὴν αὐλὴ καὶ κρᾶζης τὸ ὄρνιθές σου Κρήτ.

Ἀμάνι, ἀμάνι, δὲ μ' ἄφηκες δερμάνι! αὐτόθ. 2) Θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. (Σέρρ.): Ἀμάν, μπρέ, τί 'ν' αὐτό! Κομοτ.

ἀμανατάκι τό, Τήν.

Ἐποκορ. τοῦ οὖς. ἀμανάτι.

Μικρὸν ἐνέχυρον, μικρὰ παρακαταθήκη.

ἀμανάτεμα τό, Λεξ. Κομ. ἀμανέτεμα ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀμανατεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ δώσῃ τις πρᾶγμα τι ὡς ἐνέχυρον. Συνών. ἀμάχεμα.

ἀμανατεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀμανετεύω Λεξ. Κομ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀμανάτι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Δίδω τι ὡς ἐνέχυρον. Μετοχ. παθ. ἀμανατεμένος, ἐνεχυριασμένος Λεξ. Κομ. Συνών. ἀμαχεύω. 2) Μέσ. συνάπτω ἀρραβῶνα δι' ἀνταλλαγῆς ὅπλων Πελοπν. (Μάν.): Ἀμανατεντήκανε χιτὲ τὸ βράδυ.

Πβ. ἀμανατίζω.

ἀμανάτι τό, ἀμανάτιν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. ἀμανάτι κοιν. καὶ Πόντ. ἀμανάτ' Θάσ. Πόντ. (Τραπ.

